

BOLETIN ECLESIASTICO

DE LOS OBISPADOS DE

SALAMANCA Y CIUDAD-RODRIGO.

GOBIERNO ECLESIASTICO

DE ESTA DIÓCESIS

Y ADMINISTRACION APOSTÓLICA

DE LA DE CIUDAD-RODRIGO,

Conformándonos en un todo con lo dispuesto por los Ilustrísimos Prelados de la Diócesis en años anteriores, y aproximándose el tiempo del cumplimiento Pascual, hemos acordado autorizar á los Sres. Párrocos, Eónomos y encargados de las Parroquias de este Obispado y del de Ciudad-Rodrigo, para anticipar una ó dos semanas el cumplimiento Pascual, si la necesidad así lo exigiere; pero en ningun caso antes de la Dominica tercera de Cuaresma.

Así mismo quedan facultados desde esta fecha hasta el 30 de Junio del presente año inclusive todos los Sacerdotes y Confesores de una y otra Diócesis, para absolver á los penitentes bien dispuestos de todos los reservados Sinodales, y para habilitar á los mismos, *ad petendum debitum: remota occasione peccandi, et imposita gravi pœnitentia salutari, et confesio-*

ne sacramentali quolibet mense, per tempus arbitrio confesarii statuendum.

La fórmula de que se ha de usar para esta rehabilitacion, concluida la forma ordinaria de la absolucion es la siguiente: *Et facultate apostolica mihi subdelegata, iterum te habilem reddo, et restituo tibi jus amissum ad petendum debitum conjugale. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.*

Salamanca 18 de Febrero de 1875.—*José de Colsa.*

POSESION DEL PRELADO.

En el dia 21 del corriente á las 11 de la mañana ha tomado posesion quieta y pacíficamente de este Obispado el Sr. Licenciado D. Niceto Gomez Martinez, Dean de la Santa Basílica Catedral de esta Ciudad, en nombre, representacion y con poder bastante del Illmo. Sr. Dr. D. Narciso Martinez Izquierdo, Obispo Consagrado de esta Diócesis, y S. S.^a Illma. se ha dignado nombrar Gobernador eclesiástico del Obispado al Señor Dr. D. José de Colsa y Pando, Dignidad de Arcipreste de la misma Santa Iglesia, con facultad de proveer en todo lo conveniente á la buena administracion de la diócesis y designar las personas que hayan de desempeñar los diversos cargos de las oficinas eclesiásticas durante el tiempo de su gobierno: y en virtud de estas facultades dicho Sr. Gobernador eclesiástico ha tenido á bien confirmar en los cargos de Secretario del Gobierno y Fiscal eclesiástico á los que los vienen desempeñando.

JUBILEO DEL AÑO SANTO DE 1875.

ENCÍCLICA DE SU CONCESION.—TEXTO LATINO.

Sanctissimi domini nostri Pii, divina providentia Papæ IX.
Epistola encyclica ad omnes Patriarchas, Primates, Ar-
chiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios
gratiam et communionem cum Apostolica Sede habentes,
et ad christifideles universos.

PIUS PP. IX.

*Venerabiles Fratres et dilecti Filii, Salutem et Apos-
tolicam Benedictionem.*

Gravibus Ecclesiæ et huius sæculi calamitatibus ac
divini præsidii implorandi necessitate permoti, nun-
quam Nos Pontificatus Nostri tempore excitare præter-
misimus christianum populum, ut Dei Maiestatem pla-
care et cœlestem clementiam sanctis vitæ moribus, pœ-
nitentiæ operibus, et piis supplicationum officiis pro-
mereri adniteretur. In hunc finem pluries spirituales In-
dulgentiarum thesauros Apostolica liberalitate Christi-
fidelibus reseravimus, ut inde ad veram pœnitentiam
incensi et per reconciliationis sacramentum à peccato-
rum maculis expiati ad thronum gratiæ fidentius acce-
derent, ac digni fierent ut eorum preces benigne à Deo
exciperentur. Hoc autem uti, alias, sic præsertim occa-
sione Sacrosancti Œcumenici Vaticani Concilii præ-
standum censuimus, ut gravissimum opus ad Ecclesiæ
universæ utilitatem institutum, totius pariter Ecclesiæ
precibus apud Deum adiuvaretur, ac suspensa licet ob
temporum calamitates eiusdem Concilii celebratione,
Indulgentiam tamen in forma Iubilæi consequendam ea

occasione promulgatam, in sua vi, firmitate, et vigore manere, uti manet adhuc, ad populi fidelis bonum ediximus et declaravimus. Verum procedente miserorum temporum cursu, adest iam annus septuagesimus quintus supra millesimum octingentesimum annus nempe qui sacrum illud temporis spatium signat, quod sancta maiorum nostrorum consuetudo, et Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum instituta universalis Iubilæi solemnitati celebrandæ consecrarunt. Quanta Iubilæi annus, ubi tranquilla Ecclesiæ tempora illum rite celebrari annuerunt, veneratione et religione sit cultus, vetera ac recentiora historiæ monumenta testantur; habitus enim semper fuit uti annus salutaris expiationis totius christiani populi, uti annus redemptionis et gratiæ, remissionis et indulgentiæ quo ad hanc Almam Urbem Nostram et Petri Sedem ex toto orbe concurrebatur, et fidelibus universis ad pietatis officia excitationis cumulatissima quæque reconciliationis et gratiæ præsidia in animarum salutem offerebantur. Quam piam sanctamque solemnitatem hoc ipsum nostrum sæculum vidit, cum nempe Leone XII. fel. record. Prædecessore Nostro Iubilæum, anno 1825, indicente, tanto christiani populi fervore hoc beneficium exceptum fuit, ut idem Pontifex perpetuum in hanc Urbem peregrinorum per totum annum concursus adfuisse, et religionis, pietatis, fidei, charitatis, omniumque virtutum splendorem in ea mirifice eluxisse grātulari potuerit. Utinam ea nunc Nostra et civilium ac sacrarum rerum conditio esset, ut quam Iubilæi maximi solemnitatem anno huius sæculi 1850, ocurrentem, propter luctuosam temporum rationem Nos omittere debuimus, nunc saltem feliciter celebrare possemus iuxta veterem illum ritum et mo-

rem, quem Maiores nostri servare consueverunt! At, Deo sic permittente, non modo non sublatae sed auctae magis in dies sunt magnae illae difficultates, quae tunc temporis Nos ab indicendo Iubilæo prohibuerunt.

Verumtamen reputantes Nos animo tot mala quae Ecclesiam affligunt, tot conatus hostium eius ad Christi fidem ex animis revellendam, ad sanam doctrinam corrumpendam et impietatis virus propagandum conversos, tot scandala quae in Christo credentibus ubique obiciuntur, corruptelam morum late manantem, ac turpem divinorum humanorumque iurium eversionem tam late diffusam tot fecundam ruinis, quae ad ipsum recti sensum in hominum animis labefactandum spectat; ac considerantes in tanta congerie malorum, maiori etiam nobis pro Apostolico Nostro munere curae esse debere, ut fides, religio ac pietas muniatur ac vigeat, ut precum spiritus late foveatur et augeatur, ut lapsi ad cordis poenitentiam et morum emendationem excitentur, ut peccata, quae iram Dei meruerunt, sanctis operibus redimantur, quos ad fructus maximi Iubilæi celebratio praecipue dirigitur; pati Nos non debere putavimus, ut hoc salutari beneficio, servata ea forma, quam temporum conditio sinit, christianus populus hac occasione destitueretur, ut inde confortatus spiritu in viis iustitiae in dies alacrior incedat, et expiatus culpis facilius ac uberius divinam propitiationem et veniam assequatur. Excipiat igitur universa Christi militans Ecclesia voces Nostras, quibus ad eius exaltationem, ad Christiani populi sanctificationem et ad Dei gloriam universale maximumque Iubilæum integro anno 1875, proxime insequenti duraturum indicimus, annunciamus et promulgamus; cuius Iubilæi causa et intuitu superius memo-

ratam Indulgentiam occasione Vatieani Concilii in forma Iubilæi concessam, ad beneplacitum Nostrum et huius Apostolicæ Sedis suspendentes ac suspensam declarantes, cœlestem illum thesaurum latissime recludimus, quem ex Christi Domini eiusque Virginis Matris omniumque Sanctorum meritis, passionibus ac virtutibus comparatum, Auctor salutis humanæ dispensationi Nostræ concredidit.

Itaque Dei misericordia et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, ex suprema ligandi atque solvendi, quam Nobis Dominus, licet immeritis, contulit potestate, omnibus et singulis Christifidelibus, tum in alma Urbe Nostra degentibus, vel ad eam advenientibus, tum extra Urbem prædictam in quacunque mundi parte existentibus, et in Apostolicæ Sedis gratia et obedientia manentibus, vere pœnitentibus et confessis et sacra Communionem refectis, quorum primi BB. Petri et Pauli nec non S. Ioannis Lateranensis et S. Mariæ Maioris de Urbe Basilicas semel saltem in die per quindecim continuos aut interpolatos dies, sive naturales, sive etiam ecclesiasticos, nimirum à primis Vesperis unius diei usque ad integrum ipsius subsequentis die vespertinum crepusculum computandos, alteri autem Ecclesiam ipsam Cathedralem seu maiorem, aliasque tres eiusdem Civitatis aut loci sive in illius suburbiis existentes ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis aliisque de ipsorum mandato, postquam ad illorum notitiam hæ Nostræ Litteræ pervenerint, designandas, semel pariter in die per quindecim continuos aut interpolatos dies, ut supra, devote visitaverint, ibique pro catholicæ Ecclesiæ et huius Apostolicæ Sedis prosperitate et exaltatione, pro extirpatione hæresum,

omniumque errantium conversione, pro totius populi Christiani pace et unitate ac iusta mentem Nostram piis ad Deum preces effuderint, ut plenissimam anni Iubilæi omnium peccatorum suorum indulgentiam, remissionem et veniam, annuo temporis spatio superius memorato semel consequantur, misericorditer in Domino concedimus et impertimus, annuentes etiam, ut hæc indulgentia animabus quæ Deo in charitate coniunctæ ex hac vita migraverint, per modum suffragii applicari possit ac valeat.

Navigante vero et iter agentes, ut, ubi ad sua domicilia seu alio ad certam stationem se receperint, suprascriptis peractis et visitata totidem vicibus Ecclesia Cathedrali vel maiori, aut Parochiali loci eorum domicilii seu stationis huiusmodi, eandem Indulgentiam consequi possint et valeant. Nec non prædictis locorum Ordinariis ut cum Monialibus oblati aliisque puellis aut mulieribus sive in Monasteriorum clausura, sive in aliis religiosis aut piis domibus et communitatibus vitam ducentibus, Anachoretis quoque et Eremitis, ac aliis quibuscumque, tan laicis, quam ecclesiasticis personis sæcularibus, vel regularibus in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, quominus supra expressas visitationes exequi possint, super præscriptis huiusmodi visitationibus tantummodo; cum pueris autem, qui nondum ad primam Communionem admissi sint, etiam super Communione huiusmodi dispensare, ac illis omnibus, et singulis sive per se ipsos, sive per earum, earumque regulares Prælatos aut superiores, vel per prudentes Confessarios alia pietatis, charitatis aut religionis opera in locum visitationum huiusmodi

seu respective in locum sacramentalis Communionis prædictæ ab ipsis adimplenda præscribere; atque etiam Capitulis et Congregationibus tam sæcularium, quam regularium, sodalitatibus, confraternitatibus, universitatibus, seu collegiis quibuscumque Ecclesias huiusmodi processionaliter visitantibus, easdem visitationes ad minorem numerum pro suo prudenti arbitrio reducere possint ac valeant, earumdem tenore præsentium concedimus pariter et indulgemus.

Insuper iisdem Monialibus, earumque novitiis, ut sibi ad hunc effectum Confessarium quemcumque ad excipiendas Monialium confessiones ab actuali Ordinario loci, in quo earum Monasteria sunt constituta, approbatum; cæteris autem omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus, tam laicis quam ecclesiasticis sæcularibus, et cuiusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti etiam specialiter nominandi regularibus licentiam concedimus et facultatem, ut sibi ad eundem effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam sæcularem, quam cuiusvis etiam diversi Ordinis, et Instituti regularem ab actualibus pariter Ordinariis, in quorum civitatibus, diocesisibus, et territoriis confessiones huiusmodi excipiendæ erunt, ad personarum sæcularium confessiones audiendas approbatum, qui intra dictum anni spatium illas, et illos, qui scilicet præsens Iubilæum consequi sincere et serio statuerint, atque ex hoc animo ipsum lucrandi, et reliqua opera ad id lucrandum necessaria adimplendi ad confessionem apud ipsos peragendam accedant, hac vice, et in foro conscientiæ dumtaxat ab excommunicationis, suspensionis, et aliis ecclesiasticis sententiis, et censuris à iure vel ab homine quavis de causa latis seu

infectis, etiam Ordinariis locorum et Nobis seu Sedi Apostolicæ, etiam in casibus cuicumque, ac Summo Pontifici, et Sedi Apostolicæ speciali licet forma reservatis, et qui alias in concessione quantumvis ampla non intelligerentur concessi, nec non ab omnibus peccatis, et excessibus quantumcumque gravibus et enormibus, etiam iisdem Ordinariis, ac Nobis et Sedi Apostolicæ, ut præfertur, reservatis, iniuncta ipsis pœnitentia salutari, aliisque de iure iniungendis absolvere; nec non vota quæcumque etiam iurata ac Sedi Apostolicæ reservata (castitatis, religionis, et obligationis, quæ à tertio acceptata fuerint, seu in quibus agatur de præiudicio tertii semper exceptis, nec non pœnalibus, quæ præservativa à peccato nuncupantur, nisi commutatio futura iudicetur eiusmodi, ut non minus à peccato committendo refrænēt, quam prior voti materia) in alia pia et salutaria opera commutare, et cum pœnitentibus huiusmodi in sacris Ordinibus constitutis etiam regularibus super occulta irregularitate ad exercitium eorundem Ordinum, et ad superiorum assecutionem ob censurarum violationem dumtaxat contracta dispensare possint et valeant, eadem auctoritate, et Apostolicæ benignitatis amplitudine concedimus et indulgemus.

Non intendimus autem per præsentēs super aliqua alia irregularitate vel publica, vel occulta, seu defectu aut nota, aliave incapacitate, aut inhabilitate quoquomodo contractis dispensare, vel aliquam facultatem tribuere super præmissis dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi etiam in foro conscientiæ; neque etiam derogare Constitutioni cum opportunis declarationibus editæ à fel record. Benedicto XIV, Prædecessore Nostro, incipienti, *Sacramentum pœnitentiæ*,

sub datum kalendis Iunii anno Incarnationis Domini-
cæ 1741, Pontificatus sui anno primo. Neque demum
easdem præsentibus iis qui à Nobis et Apostolica Sede,
vel ab aliquo Prælate, seu Iudice ecclesiastico nomina-
tim excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in
sententias et censuras incidisse declarati, vel publicè
denunciati fuerint, nisi intra tempus anni prædicti satis-
fecerint, et cum partibus, ubi opus fuerit, concordave-
rint, ullo modo suffragari posse aut debere.

Cæterum si qui post inchoatum huius Iubilæi conse-
quendi animo præscriptorum operum implementum
morte præventi præfinitum visitationum numerum com-
plere nequiverint, Nos piæ promptæque illorum volun-
tati benigne favere cupientes, eosdem vere pœnitentes,
et confessos, ac sacra Communione refectos, prædic-
tæ Indulgentiæ et remissionis participes perinde fieri
volumus, ac si prædictas Ecclesias diebus præscriptis
reipsa visitassent. Si qui autem post obtentas vigore
præsentium absolutiones à censuris, aut votorum com-
mutationes, seu dispensationes prædictas, serium illud
ac sincerum ad id alias requisitum propositum eiusdem
Iubilæi lucrandi, ac proinde reliqua ad id lucrandum
necessaria opera adimplendi mutaverint, licet propter
id ipsum à peccati reatu immunes censi vix possint;
nihilominus huiusmodi absolutiones, commutationes,
et dispensationes ad ipsis cum prædicta dispositione
obtentas in suo vigore persistere decernimus ac decla-
ramus.

Præsentes quoque litteras per omnia validas et effi-
caces existere suosque plenarios effectus ubicumque
per locorum Ordinarios publicatæ et exequutioni de-
mandatæ fuerint, sortiri et obtinere, omnibusque Chris-

tifidelibus in Apostolicæ Sedis gratia et obedientia manentibus in huiusmodi locis commorantibus, sive ad illa postmodum ex navigatione et itinere se recipientibus plenissime suffragari volumus, atque decernimus: non obstantibus de Indulgentiis non concedendis ad instar, aliisque Apostolicis, et in universalibus, provincialibus et synodalibus Conciliis editis [constitutionibus, ordinationibus, et generalibus seu specialibus absolutionum, seu relaxationum, ac dispensationum reservationibus, nec non quorumcumque etiam Mendicantium, et Militarium ordinum, congregationum, et institutorum etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, legibus, usibus, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et litteris Apostolicis eisdem concessis, præsertim in quibus caveatur expresse, quod alicuius ordinis, congregationis, et instituti huiusmodi professores extra propriam religionem peccata sua confiteri prohibeantur. Quibus omnibus et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua mentio facienda, vel alia exquisita forma ad id servanda foret, huiusmodi tenores pro insertis, et formas proexactissime servatis habentes pro hac vice, et ad præmissorum effectum dumtaxat plenissime derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dum vero pro Apostolico munere quo fungimur, et pro ea sollicitudine qua universum Christi gregem complecti debemus, salutarem hanc remissionis et gratiæ consequendæ opportunitatem proponimus, facere non possumus, quin omnes Patriarchas, Primate, Archiepiscopos; Episcopos, aliosve Ordinarios locorum, Præ-

latos sive ordinariam localem iurisdictionem in defectu Episcoporum et Prælatorum huiusmodi legitime exercentes, gratiam et communionem Sedis Apostolicæ habentes, per nomen Domini Nostri et omnium Pastorum Principis Iesu Christi enixe rogemus et obsecramus, ut populis fidei suæ commissis tantum bonum annuncient, summoque studio agant, ut fideles omnes per pœnitentiam Deo reconciliati Iubilæi gratiam in animarum suarum lucrum utilitatemque convertant, Itaque Vestræ imprimis curæ erit, Venerabilis Fratres, ut implorata primum publicis precibus divina Clementia ad hoc ut omnium mentes et corda sua luce et gratia perfundat, opportunis instructionibus et admonitionibus Christiana plebs ad percipiendum Iubilæi fructum dirigatur, atque accurate intelligat quæ sit christiani Iubilæi ad animarum utilitatem ac lucrum vis et natura, in quo spirituali ratione ea bona per Christi Domini virtutem cumulatissime complentur, quæ anno quolibet quinquagesimo apud Iudaicum Populum lex vetus nuncia futurorum invexerat; utque simul apte edoceatur de indulgentiarum vi, ac de iis omnibus, quæ ad fructuosam peccatorum confessionem et ad Sacramentum Eucharistiæ sancte percipiendum peragere debeat. Quoniam vero nedum exemplum, sed ministerii ecclesiastici opera omnino requiritur, ut in populo Dei optati sanctificationis fructus habeantur,strarum Sacerdotum zelum, VV. Fratres, ad ministerium salutis hoc potissimum tempore alacriter exercendum inflammare non omittite: atque ad commune bonum, ubi hoc fieri possit, plurimum conferet, si ipsi pietatis et religionis exemplo christiano populo præeuntes, spiritualium exercitiorum ope suæ sanctæ vocationis spiritum renouent, ut

deinde utilius ac salutaris in suis muneribus explendis, et in sacris Missionibus apud populum habendis, statuto à Vobis ordine et ratione versentur. Cum porro tot sint hoc sæculo mala quæ reparentur, et bona quæ promoveantur, assumentes gladium spiritus, quod est verbum Dei, omnem curam impendite, ut populus vester, ad detestandum immane crimen blasphemiae adducatur, quo nihil est tam sanctum, quod hoc tempore non violetur, utque de diebus festis sancte colendis, de ieiunii et abstinentiæ legibus ex Ecclesiæ Dei præscripto servandis sua officia cognoscat et impleat, atque ita vitare possit pœnas, quas harum rerum contemptus evocavit in terras. In tuenda Cleri disciplina, in recta Clericorum institutione curanda vestrum pariter studium ac zelus constanter advigilet, omnique qua potestis ratione auxilium circumventæ iuventuti afferte, quæ in quanto discrimine sit posita, et quam gravi ruinæ obnoxia, à Vobis non ignoratur. Hoc mali genus ita acerbum fuit Divini Ipsius Redemptoris cordi, ut in eius auctores ea verba protulerit: *Quisquis scandalizaverit unum ex his pusillis credentibus in me, bonum est ei magis si circumdaretur mola asinaria in collo eius et in mare mitteretur* (1). Nihil autem magis dignum est Sacri Iubilæi tempore, quam ut omnigenæ charitatis opera impensius exerçantur: ac propterea vestri etiam zeli erit, Venerabiles Fratres, stimulos addere, ut subveniantur pauperi, ut peccata eleemosynis redimantur, quarum tam multa bona in scripturis sacris recensentur: et quo latius charitatis fructus manet ac stabilior evadat, opportunum admodum erit ut charitatis subsidia ad fo-

(1) Marcus, ix, 41.

venta vel excitanda pia illa instituta conferantur, quæ utilitati animarum et corporum plurimum conducere hoc tempore existimantur. Si ad hæc bona assequenda omnium vestrum mentes et studia consenserint, fieri non potest, quin Regnum Christi et iustitia eius magna incrementa suscipiat et hoc tempore acceptabili, his diebus salutis magnam supernorum munerum copiam super filios dilectionis clementia cœlestis effundat.

Ad Vos denique Catholicæ Ecclesiæ Filii universi sermonem Nostrum convertimus, omnesque et singulos paterno affectu cohortamur, ut hac Iubilæi veniæ assequendæ occasione ita utamine, quemadmodum sincerum salutis vestræ studium à vobis exposcit. Si umquam alias nunc certe pernecessarium est, Fili dilectissimi, conscientiam emundare ab operibus mortuis, sacrificare sacrificia iustitiæ, facere fructus dignos pœnitentiæ, et seminare in lacrimis ut cum exultatione metamus. Satis innuit divina Maiestas quid à nobis postulet, cum iamdiu ob pravitatem nostram sub increpatione eius, sub inspiratione spiritus iræ suæ laboremus. *Iamvero solent homines quotiescumque necessitatem arduam nimis patiuntur, ad proximas gentes auxilii causa destinare legatos. Nos quod est melius legationem ad Deum destinemus; ab Ipso imploremus auxilia, ad Ipsum nos corde, orationibus, ieiuniis et eleemosynis conferamus. Nam quanto Deo viciniore fuerimus, tanto adversarii nostri a nobis longius repellentur* (1). Sed vos præcipue audite Apostolicam vocem, pro Christo enim legatione fungimur, vos qui laboratis et onerati estis, et à semita salutis errantes sub iugo pravarum

(1) S. Maximus Taurinen., hom. xci.

cupiditatum et diabolicæ servitutis urgemini. Ne vos divitias bonitatis, patientiæ et longaminitatis Dei contemnatis; et dum tam ampla, tam facilis veniæ consequendæ copia paratur vobis, nolite contumacia vestra inexcusabiles vos facere apud Divinum Iudicem, et thesaurizare vobis iram in die iræ et revelationis iusti iudicii Dei. Redite itaque prævaricatores ad cor, reconciliamini Deo; mundus transit, et concupiscentia eius; abiicite opera tenebrarum, induimini arma lucis, desinite hostes esse animæ vestræ, ut ei tandem pacem in hoc sæculo, et in altero æterna iustorum præmia concilietis. Hæc sunt vota nostra: hæc à clementissimo Domino postulare non cessabimus; atque omnibus Catholicæ Ecclesiæ Filiis, hac precum societate Nobiscum coniunctis, hæc ipsa bona à Patre misericordiarum Nos cumulate assecuturos esse confidimus. Ad faustum interea et salutarem huius sancti Operis fructum sit auspex omnium gratiarum omniumque cœlestium munerum Apostolica Benedictio, quam vobis omnibus, Venerabiles Fratres, et vobis, dilecti Filii, quotquot in Catholica Ecclesia censemini, ex intimo corde depromptam peramanter in Domino impertimus.

Datum Romæ, apud S. Petrum die vicesimaquarta Decembris Anno MDCCCLXXIV. Pontificatus Nostri Anno vicesimonono.

PIUS PP. IX.

Han ingresado en la hermandad de Sufragios mútuos del Clero de esta Diócesis los sugetos siguientes:

Números.

- 504 D. Manuel Sanchez Elices, Teniente Párroco de Casas del Conde.
- 505 D. Cipriano Sanchez Rodriguez, Ecónomo de las Uces.
- 506 D. José Vales, Ecónomo de Pozos de Hinojo.
(Se continuará.)

ANUNCIOS.

Lamentaciones de Jeremias, traducidas en verso castellano por el Dr. D. Pedro Antonio Marcos de Dios, Cura Párroco que fué en el Arzobispado de Toledo, con licencia de la autoridad eclesiástica. Se halla de venta á 5 rs. en esta Ciudad, librería de D. Vicente Oliva.

Ofrenda á los Jóvenes Católicos liberales por *Monseñor de Segur*. Vertida al castellano de la cuarta edicion francesa por el C. de A.—Librería de la Viuda é Hijos de J. Subirana, calle de la Puertaferriosa, n.º 16, Barcelona, á 1 real ejemplar, y 1 y medio en Provincias remitido por el correo.

SALAMANCA: IMP. DE OLIVA.